

25 kwietnia 1931 r.

E21d 11/24

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 13291.

Hermann Rösing
(Bytom, Niemcy).

Kl. 5c 9.
5c 11/24

Obudowa kopalniana.

Patent dodatkowy do patentu Nr 12945.

Żgłoszono 13 maja 1930 r.

Udzielono 13 marca 1931 r.

Najdłuższy czas trwania patentu do 20 stycznia 1946 r.

Patent Nr 12945 dotyczy obudowy, złożonej z kształtowników, których końce zostają ze sobą połączone przegubowo przez wstawienie wkładki sztywnej lub podatnej. Kształtowniki można zestawić w owalne lub kolistе wieńce (pierścienie), lecz można również zastosować płyty podstawowe i na nich oprzeć końce łukowej obudowy. Pomiedzy poszczególnymi wieńcami istnieje większa lub mniejsza przerwa, zależna od wielkości nacisku skał, przyczem takie wieńce mogą być również umieszczone tuż obok siebie, jak w murze. Pomiedzy poszczególnymi wieńcami mieści się opierzenie drewniane. Końce kształtowników posiadają wykroje,

stanowiące części koła i dające pomieszczenie okrągłakom celem utworzenia przegubu. Okrągłaki te mogą być sztywne i składać się z odcinków rury, napełnionych betonem lub cementem. Zamiast nich można również wstawiać okrągłaki drewniane. Same kształtowniki mogą być uzbrojone wkładkami żelaznymi.

Przedmiotem wynalazku jest dalsze rozwinięcie tej obudowy, polegające na odpowiednim ukształtowaniu miejsc styku między poszczególnymi kształtownikami. Zamiast okrągłaków sztywnych lub drewnianych według patentu Nr 12945 znajdują tu zastosowanie kawałki drzewa. Kształtowniki otrzymują zatem na jednej

powierzchni czołowej odpowiedni wykrój, a powierzchnia czołowa stykającego się z niemi kształtownika zostaje zaopatrzona w odpowiedni wystający czop, w ten sposób ukształtowany, że nawet w razie zmiany wzajemnego położenia kształtowników skutkiem nacisku skał wykluczone jest wyłamanie sąsiadujących z sobą końców kształtowników. Zarówno na końcu wystającego czopa, jak również na końcach części kształtowników, znajdujących się po obu stronach wykroju, wstawia się wkładki drewniane, narażone na ściskanie. Dzięki temu przez dobór grubości tych wkładek można uzyskać należyte współdziałanie wszystkich trzech płaszczyzn oparcia. Podczas gdy według patentu Nr 12945 okrągłak drewniany musiał zawsze przyjmować na siebie nacisk skał jako całość, według niniejszego wynalazku trzy wstawione wkładki podlegają pokolei naciskowi skał. Odpowiednio do tego według sposobu zgniecenia tych trzech wkładek drewnianych będzie można łatwo rozpoznać, jak wielki jest nacisk skał w jednym lub drugim miejscu i czy nastąpiło większe lub mniejsze odkształcenie obudowy; szczególnie w razie nieznacznego nawet skręcenia kształtowników względem siebie potęguje się nacisk na jedną z bocznych wkładek w porównaniu z ciśnieniem, wywieranem na pozostałe wkładki drewniane. Tę okoliczność w razie zastosowania trzech wkładek drewnianych można ustalić z łatwością zapomocą oka, co jest niemożliwe w razie użycia jednego tylko okrągłaka drewnianego. Także i w tym przypadku przez zastosowanie uzbrojenia żelaznego można kształtownikom nadać większy odpór.

Na rysunku uwidoczniony jest przy-

kład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia przekrój poprzeczny chodnika z obudową łukową, a fig. 2 — obudowę w przekroju podłużnym.

Łukowe wieńce, ustawione w pewnych odstępach, składają się z odcinków betonowych *b*. Końce tych odcinków betonowych *b* zaopatrzone są w wykroje *d* i odpowiednie występy *d'*, w ten sposób ukształtowane, że wystające naroża końców nie mogą odłamać się nawet w razie pewnych odkształceń obudowy. W spoiny pomiędzy dwoma sąsiednimi końcami odcinka wstawia się trzy wkładki drewniane *c*, podlegające zgnieceniu. Wielkość odcinków jest dowolna, lecz należy je tak dobrać, aby ciężar ich nie był większy, niż to jest stosowane przy ręcznym wykonywaniu obudowy. Także i w tym przypadku znajduje zastosowanie płyta podstawowa *a*, na której ustawione są dolne kształtowniki *b'*.

Zastrzeżenie patentowe.

Obudowa kopalniana, wykonana z kształtowników betonowych według patentu Nr 12945, znamienna tem, że wygięte łukowo odcinki (*b*) zaopatrzone są na powierzchniach czołowych w wystające czopy (*d*) i odpowiednie wykroje (*d'*), przyczem w powstałe spoiny wstawione są wkładki drewniane (*c*), podlegające zgnieceniu, które umożliwiają zarówno elastyczne przyciskanie wzajemne odcinków, jak również pewien obrót poszczególnych odcinków względem siebie.

Hermann Rösing.

Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

2 →

Fig. 1

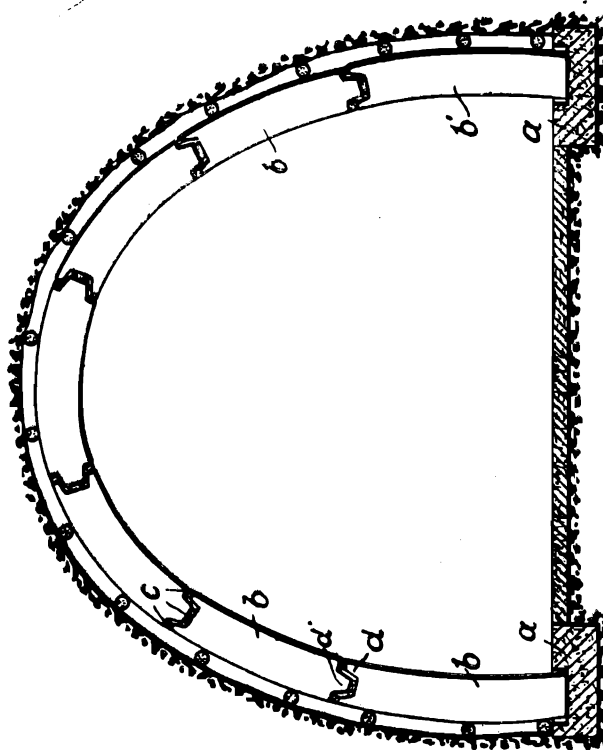

Fig. 2

